

A Szikla Legendája

Dalriada

Sem Maros két partján tenger csodafűvel,
sem imádságokkal, sem jámbor énekkel,
nem tudták javasasszonyok megjajítani
a rég betegen halódó szegényembert.

Mondá egyszer öreg bába a szenvedőnek:
amaz magas sziklán csodás füvek teremnek,
öreget fiatalítanak, bajt gyógyítanak,
abból ha lehetne venni, vége a bajnak.

Sziklának nagy meredekjén ember sose járt,
hegyébe talán még a madár is félve szállt,
csak betegnek kicsiny fia tett erős vigaszt:
utat lel a sziklán, s csodafűvel kórt mulaszt.

Feljutott hát végre, nagy ügyvel, nagy bajjal,
talált majd a fűből, tépett is marékkal
de ahogy indult volna, az ösvény lezárult,
fel még csak jutott, de lefelé nem visz út.

Kiállt hát rögvest a szikla tetejébe,
gyógyírt megmutatta, majd rejtve ingébe,
búcsúzóul néhány szót még elkiáltott,
abban a pillanatban leugrott a mélybe

Így halt a fiú, ki apját oly erőst szerette,
hogy gyógyírért cserébe életét adta érte,
s azontúl fogva a sziklát nem nevezik másnak:
mindenki így ismeri: a Fiú sziklájának.